

[Inger Merete Nordentoft.]

Man ser videre, at de bekræfter

„deres tillid til de åndelige og etiske værdier, som er deres folks fælles arvelod“,

en fælles arvelod for disse lande af åndelige og etiske værdier, som yderligere skal være den sande, rimeligvis den eneste sande kilde til personlig frihed, politisk uafhængighed og til et styre hvilende på lov og ret — principper, som danner grundvolden for ethvert sandt demokrati. Man tænker igen på navnene. Vi ser de fire gamle imperialistiske magter: Storbritannien, Frankrig, Italien og Holland—Belgien og sammen med dem de nordiske lande, der har levet højt på de andre landes imperialism. Det er ikke sært, at man kvier sig lidt ved at tro på idealisme i dette foretagende.

Formålet er at tilvejebringe en nærmere forening mellem Europarådets medlemmer med henblik på at sikre og virkeliggøre de idealer og principper, som er deres fælles arvelod, og at begunstige deres økonomiske og sociale udvikling. Man spørger uvilkårligt: Hvordan?, når man ser, at det skal ske ved drøftelse af spørgsmål af fælles interesse og ved at opretholde og yderligere fremme menneskerettighederne og de fundamentale frihedsrettigheder, men man må atter spørge: Hvordan? Det forekommer mig uklart, som det iøvrigt også er sagt både af udenrigsministeren og af de ærede tidligere ordførere. Man kan være fristet til at se på den historiske udvikling, men jeg vil, medens jeg har traktaten ved hånden, lige se på artikel 5. I teksten, der ledsager statuten, forklares det, at artikel 5 tager særlig sigte på Tyskland. Dette forhold har ikke været omtalt hverken af udenrigsministeren eller af de tidligere ærede ordførere. Jeg ønsker at stille udenrigsministeren det spørgsmål, om der er andre lande, artikel 5 tager sigte på, idet udenrigsministeren i sin forelæggelsestale sagde, at det er navnlig Tyskland.

Jeg vil så vende mig til den historiske udvikling, ikke for som udenrigsministeren at begynde omkring år 1300, ej heller for som de tidligere ærede ordførere at begynde med tiden efter den første verdenskrig, men jeg synes, at både udenrigsministerens og de ærede ordføreres historiske redegørelser på en vis måde har savnet farve og liv og også

vigtige kendsgerninger. Når man ser på, hvad den danske offentlighed hidtil har vidst om Europarådet og hele den bevægelse, er der et navn, man stadig støder på, og det er Churchills navn. Jeg beder formanden om tilladelse til at fremføre nogle citater. Da Churchill i 1946 fremsatte tanken, var hovedproblemet for ham at genskabe et stærkt Tyskland for på den måde at genskabe et stærkt Europa. Denne tanke mødte stærk modstand også indenfor det engelske Labour parti. Formålet med at skabe dette stærke Europa fremgik af en udtalelse, som indbyderen til mødet i Haag kom med til „Politiken“ den 14. marts 1948, idet Duncan Sandys dér sagde:

„Det er vort håb, at der umiddelbart efter kongressen i Haag vil blive dannet et europæisk ministerråd, som skal have en vidtgående kompetence til at skride ind i tilfælde af, at et eller andet europæisk demokrati synes truet.“

På kongressen i Haag var det tydeligt at se, at det ikke var demokratiets sikkerhed, der var det bærende for Winston Churchill som initiativtager, idet der i det referat, der er givet af „Nationaltidende“s udsending, står — det står iøvrigt også i de andre hovedstadsblade for den samme dag —, at Winston Churchill udtalte:

„Jeg håber, at Skandinaviens folk, den iberiske halvø og Italien til sin tid slutter sig til dette system.“

Tanken om at beskytte demokratierne havde altså ingen grænse, når det gjaldt landene på den iberiske halvø.

Endnu tydeligere kommer tanken frem, når man ser på Churchills tale i Bruxelles den 26. februar i år, hvor Churchill udtalte:

„Vi modtager også med den mest levende sympati repræsentanterne for de europæiske lande, som i øjeblikket lever under et tyranni langt langvarigere og langt mere ødelæggende end Hitlers. Og vort endelige mål er at befri dem.“

Uden at ville foregribe diskussionerne“ sluttede Churchill,

„vil jeg sige, at timen nu er kommet til at gøre endnu et afgørende skridt frem mod dannelsen af et forenet Europa. Vi vil tænde gnisten, som sætter alt i gang.“

Disse træk hører med til den historiske udredning af Europarådet. Disse træk hører